

гамъ да тръгнемъ и да събираме народъ. Който събере по-много, той ще е.

Речено — свършено. Ставатъ и тримата да събиратъ хора. Следъ година ще се намѣрятъ пакъ на това мѣсто, и тогава ще се види, кой ще бжде царъ. Единътъ тръгва на лѣво, другиятъ на дѣсно, а чиракътъ поема пжтя право предъ себе си. Тука дриплю като тѣхъ, тамъ дриплю, — никой не иска да си захвърли работата. Отчаянъ, чиракътъ се изтѣгва отново край пжтя и въздъхва: — Ако ми е писано да стана царъ, хората сами ще дойдатъ при мене! Току-що изрекълъ тия думи, ето предъ него единъ човѣкъ, сякашъ излѣзълъ изподъ земята. Чиракътъ позна, че това е дяволътъ, — Много ли искашъ да станешъ царъ, момче? А че . . . искамъ. Ако не стана азъ, ще стане нѣкой отъ двамата ми другари. — Ами какво богатство имашъ? — На, — и чиракътъ му показва едно кокалено копче. Дяволътъ погледна копчето и му рече: съ това нищо нѣма да направишъ. Чакай да те науча азъ тебе. Той взе копчето, стисна го между прѣститѣ си, като че ли то бѣше отъ воскъ, а не отъ кость, направи му шестъ страни и сложи на тѣхъ точки: на едната страна — една, на другата — две, на шестата — шестъ. Направи заръ. Като свърши това, той извади една златна монета, сложи я на земята и хвърли зара. — Хвърли и ти. Хвърли и чиракътъ. — Ти печелишъ. Сега иди си съ здраве. Така ще станешъ царъ: и много богатства ще имашъ, и много хора ще се влѣкатъ подире ти.

Вториятъ, като се умори, седна до една чешма, извади едно счупено пахарче отъ пазвата си и си охлади устата. — Ехъ, само вода да пиешъ, безъ да си турилъ залъкъ въ устата си, и да станешъ царъ! — Може, — каза му нѣкой, и дяволътъ застана предъ очитѣ му. И единъ пахаръ може да направи човѣка царъ. — Тѣй ли? Че какъ? — Ето какъ. Дяволътъ смачка похара въ ржцетѣ си, духна надъ него и направи една хубава кристална чаша. После откъсна гроздъ